

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **A. D., narozena X**
státní příslušnice Mongolska
toho času X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018,
č. j. OAM-117/LE-VL14-VL11-PS-2018, ev. č. L010721,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. OAM-117/LE-VL14-VL11-PS-2018, ev. č. L010721, se zrušuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 2. 8. 2018 žalovanému, který ji následně dne 10. 8. 2018 předal se svým vyjádřením a správním spisem soudu, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. OAM-117/LE-VL14-VL11-PS-2018, ev. č. L010721 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) do 20. 10. 2018.
- Žalobkyně namítá, že byla zajištěna nedůvodně, protože jako žadatelce o mezinárodní ochranu jí nebylo třeba tak závažně omezovat na osobní svobodě. Žalobkyně přitom především brojí proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, z důvodu chybějících

úvah, popř. nesprávnosti úvah žalovaného o tom, proč v jejím případě nebylo možné užít zvláštních opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. Žalovanému vytyká, že nezohlednil skutečnost, že žalobkyně má v Pardubicích syna, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnanecké karty, a namísto toho se dovolával neúčinnosti zvláštních opatření jen s odkazem na účelové jednání žalobkyně v podobě podání žádosti o mezinárodní ochranu až po jejím zajištění a vědomého nerespektování právního řádu. Podání žádosti o mezinárodní ochranu až v ZZC však podle žalobkyně nelze klást k její tíži, naopak bylo povinností žalovaného se s ohledem na možnost žalobkyně pobývat u syna zabývat možností uložení povinnosti žalobkyni osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené. Žalovanému tak žalobkyně vyčítá, že zatížil napadené rozhodnutí vadou řízení, jestliže hodnotil pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch a skutečnosti svědčící v její prospěch zcela přehlížel. Žalovaný podle ní měl zhodnotit jednotlivě každé z možných mírnějších opatření a posoudit možnost jeho využití. Žalobkyně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, z něž vyplývá, že je třeba při rozhodování o zajištění vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince. Žalovaný však k silným rodinným vazbám žalobkyně a možnosti pobývat u syna v P. vůbec nepřihlédl a jako stěžejní důvod nepoužití zvláštního opatření uvedl předchozí nelegální pobyt žalobkyně, ačkoliv i odst. 6 preambule směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) výslovně požaduje, aby členské státy zohlednily i jiné skutečnosti než neoprávněný pobyt cizince.

3. Druhým žalobním bodem pak žalobkyně napadá jako nepřiměřenou délku zajištění v trvání 110 dnů, kterou žalovaný ve své praxi systematicky používá. Namítá, že zákonodárce v § 46a odst. 5 zákona o azylu počítá s možností i opakovaného prodlužování doby zajištění a že zajištění by mělo trvat vždy jen nezbytně nutnou dobu. Žalovaný však vždy využívá téměř celou maximální dobu zajištění (120 dnů), přičemž předjímá délku a *de facto* i výsledek řízení, v důsledku čehož zde prakticky ani nevzniká prostor pro případné prodloužení. Žalobkyně má právo na pravidelný přezkum svého zajištění, toto právo je však při dlouhém trvání zajištění limitováno.
4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že namítaných porušení se nedopustil. Poukázal na to, že z informací poskytnutých Policií České republiky zjistil, že žalobkyně není držitelkou žádného pobytového oprávnění, je vedena v evidenci nežádoucích osob, bylo jí již dvakrát uloženo vycestování (lhůty k vycestování jí marně uplynuly dne 20. 12. 2017 a dne 5. 5. 2018), a proto jí bylo dne 30. 6. 2018 uloženo správní vyhoštění a žalobkyně byla zajištěna za účelem jeho realizace. Z jejího jednání je tak podle žalovaného patrná neúcta k právnímu řádu České republiky i to, že nemá v úmyslu z území České republiky vycestovat a že bude mařit výkon správního vyhoštění. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu žalovaný vyšel z domněnky, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu podaná až v okamžiku hrozícího vyhoštění je účelová, což je i důvod pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Alternativami zajištění se žalovaný podle svého přesvědčení zabýval na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí, kde uvedl, že by jejich uplatnění nebylo v případě žalobkyně účinné, pro což svědčí její naprosté nerespektování právního řádu a jí uložených povinností a její zcela účelové jednání. Také zvolená délka zajištění je podle žalovaného odůvodněna konkrétními a specifickými okolnostmi případu žalobkyně v podobě předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně a soudního přezkumu, neochoty

žalobkyně vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění a neexistence významných vazeb na území České republiky. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

5. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že jeho obsahem jsou v zásadě pouze rozhodnutí Krajského ředitelství policie K. kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“), ze dne 30. 6. 2018, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, byla jí stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let a byla jí stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 7 dnů s tím, že se na ni nevztahují důvody znemožňující vycestování, dále rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 30. 6. 2018, jímž byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů, dvouslovná žádost o mezinárodní ochranu („*chci azyl*“) ze dne 2. 7. 2018 a napadené rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018. Součástí správního spisu nejsou protokoly o výsledku žalobkyně v řízení o správním vyhoštění či jiných řízeních, ani jakékoliv bližší podkladové materiály. Z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nicméně jasně vyplývá, že žalobkyně skutečně mj. zmínila, že v České republice v Pardubicích žije její zletilý syn, který zde pobývá a pracuje na základě zaměstnanecké karty. Rozhodnutí krajského ředitelství o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění se možností využití mírnějších opatření v souvislosti s přítomností syna žalobkyně na území České republiky i podrobně a konkrétním způsobem zabývalo. S ohledem na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je však třeba především zjistit, jaké důvody pro nevyužití opatření podle § 47 zákona o azylu měl žalovaný.
7. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 4 a 5, na něž žalovaný ve svém vyjádření odkazuje, je především uvedeno, že z výpovědi žalobkyně nevyplývalo nic, co by jí nebylo známo před jejím zajištěním nebo co by jí bránilo podat žádost o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že zde žalobkyně pobývala bez pobytového oprávnění a od 6. 5. 2018 také v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, které osobně převzala, a byla si tak vědoma své povinnosti vycestovat. Dále žalovaný zmínil, že ze skutečností zmíněných žalobkyní na podporu její žádosti o mezinárodní ochranu lze usuzovat, že žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy nepociťuje a chce pouze dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Dále napadené rozhodnutí odkazuje na to, že žalobkyně měla v předchozích správních řízeních uvádět, že má v plánu se vrátit do Mongolska, kde má rodinu a syna, o nějž se chce starat. V průběhu řízení vedených krajským ředitelstvím také bylo prokázáno, že se žalobkyně vyhýbala svým povinnostem spojeným s pobytem na území České republiky, pobývala zde bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, aniž by se snažila svůj pobyt jakkoliv legalizovat. V návaznosti na to proto žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, o čemž svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu a jí uložených povinností žalobkyní,

ale také její zcela účelové jednání v podobě podání žádosti o mezinárodní ochranu až poté, co se její vyhoštění stalo reálným. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, žalovaný připomenul, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale též zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění, požádal-li vyhošťovaný o mezinárodní ochranu. V návaznosti na to učinil žalovaný závěr o existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a že nelze účinně uplatnit opatření podle § 47 zákona o azylu. Dále se již žalovaný zabýval otázkou, zda žalobkyně není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. zákona o azylu a odůvodněním stanovené délky zajištění. Napadené rozhodnutí žalobkyně převzala v den jeho vydání, tj. dne 4. 7. 2018.

8. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
10. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany: a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
12. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. Výkladem zajišťovacího důvodu vymezeného v ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se zabýval NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, a v návaznosti na rozbor související unijní právní úpravy a své vlastní předchozí judikatury konstatoval, že „*důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné*

správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Současně pak dodal, že „[j]akkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.“

14. V rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 5 Azs 80/2017-27, NSS vyložil, že pro přijetí rozhodnutí o zajištění cizince musí být splněny (a v napadeném rozhodnutí odůvodněny) čtyři kumulativní podmínky: 1) žádost byla podána v ZZC, 2) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění, 3) žádost o mezinárodní ochranu mohla být podána dříve a 4) nejsou splněny podmínky pro aplikaci zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

15. Na uvedené rozhodnutí NSS navázal v rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, v němž k poslední podmínce dále doplnil, že „[z]e systematického hlediska je třeba zohlednit, že stěžovatel byl nejprve zajištěn dle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, a teprve poté ‚přezajištěn‘ po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Správní vyhoštění je cizinci zpravidla ukládáno v případě, kdy určitým způsobem porušil právní předpisy České republiky. Odůvodnění, jaké bylo použito v této věci, tj. že jednotlivec vědomě nerespektoval právní řád České republiky, by tak vždy vedlo k nemožnosti uložení zvláštních opatření namísto zajištění, což je ve zřejmém rozporu s cílem zákonného zakotvení tohoto institutu. Jinými slovy, cizinec je zpravidla zajištěn poté, co nějakým způsobem porušil právní řád České republiky. Při posuzování toho, zda bude cizinec se správními orgány spolupracovat při řízení o udělení mezinárodní ochrany, je tak třeba zohlednit ostatní specifické okolnosti případu. Správní orgán je povinen zvažovat efektivitu uložení zvláštního opatření (a své úvahy promítnout do odůvodnění rozhodnutí) v kontextu situace konkrétního cizince při zohlednění všech skutkových okolností, které v řízení vyšly najevo (pobytová historie, dřívější porušování právních předpisů, způsob komunikace se správními orgány apod.).“

16. Se shora citovanými závěry se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že jsou pro další jeho závěry určující. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč se domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu mohla žalobkyně podat dříve a že jejím podáním až v ZZC po uložení správního vyhoštění se pouze účelově snaží realizaci správního vyhoštění zabránit, odůvodnil tím splnění prvních tří podmínek stanovených zákonem o azylu pro možnost přistoupit k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tyto skutečnosti však samy o sobě nemohou odpovídat na otázku, zda v souladu s ústavními požadavky na proporcionalitu opatření zasahujících do základních práv jednotlivce nebylo možné omezení osobní svobody žalobkyně nahradit mírnějším opatřením předvídaným

v ustanovení § 47 zákona o azylu. Byť již samotná účelovost postupu žalobkyně při podání žádosti o mezinárodní ochranu významně snižuje její důvěryhodnost nezbytnou pro aplikaci těchto mírnějších opatření, nemůže sama o sobě tuto možnost bez dalšího vyloučit. Jak vysvětlil NSS v citovaném rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, takovou další skutečností nemůže být ani obecné prohlášení, že zajišťovaný cizinec v minulosti porušil pobytové předpisy a povinnosti na nich založené. Je totiž třeba individuálně posoudit, jak závažných protiprávních jednání se cizinec dopustil a jakým způsobem jednal ve vztahu orgánům veřejné moci, jaká doba od té doby uplynula a zejména též tím, jaké okolnosti svědčící možnosti potenciální aplikace mírnějších opatření v průběhu předcházejících správních řízení vyplynuly a proč tyto možnosti žalovaný odmítl využít.

17. Přitom právě uvedené individuální okolnosti žalovaný vskutku v napadeném rozhodnutí zcela přehlíží (o přítomnosti syna žalobkyně v České republice a důvodech, proč by žalobkyně nemohla pobývat u něj, žalovaný zcela mlčí), nebo uvádí okolnosti, které jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Žalovaný tak konkrétně žalobkyni vytýká, že na území České republiky pobývala v rozporu se správním vyhoštěním, z rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 30. 6. 2018 o správním vyhoštění žalobkyně však vyplývá, že toto je první správní vyhoštění, jež bylo žalobkyni uloženo. V minulosti jí byla pouze dvakrát uložena povinnost opustit území České republiky. Nelegální pobyt žalobkyně také netrval v řádu let a přinejmenším podle slov žalobkyně k jejímu vycestování nedošlo proto, že by s vycestováním nesouhlasila, nýbrž proto, že ani s pomocí jejího syna v České republice na něj neměla prostředky. Žalobkyni proto musí soud přisvědčit, že žalovaný se fakticky otázkami relevantními pro posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu vůbec nezabýval a dílčí významné otázky v podobě porušení pobytových předpisů nadhodnotil.
18. Soudu tak nezbyvá, než konstatovat, že napadené rozhodnutí je vskutku v otázce nemožnosti aplikace mírnějších opatření nahrazujících zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na tom nic nemění ani skutečnost, že takové důvody by bylo možné nalézt v předchozím rozhodnutí o zajištění žalobkyně v režimu zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí se těchto důvodů nijak nedovolává a soud nemůže s ohledem na rovné postavení účastníků v soudním řízení nahrazovat úvahu žalovaného a spekulovat, proč takové důvody nepovažuje za podstatné nebo zda i on z takových důvodů vychází a jen je v důsledku své nedůslednosti opomněl zmínit.
19. V dané situaci tak již nebylo nutné blíže zkoumat, zda délka zajištění žalobkyně byla zvolena v přiměřené míře, jestliže z napadeného rozhodnutí nelze zjistit již to, zda přiměřeným bylo samotné zajištění.
20. S ohledem na uvedené tedy soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] zrušil. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení,

neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně, která byla ve věci úspěšná, však požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila a ani takové náklady neplynou z obsahu spisu. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. srpna 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
samosoudce